

ninger den anvender paa Retspleien i Forhold til Bigtigheden af de Gjenstande, som Domstolene skulle behandle. Det er et Hensyn, som enhver Privatmand tager i sine Forhold, og det er et Hensyn, som Staten ogsaa bør tage ved at ordne Retspleien. Men, vil man i den Henseende forandre den Anskuelse, som gaar igjennem Lovgivningen om Appel i Ud- mindelighed, saa maa man dog gjøre det i Henseende til alle Overretssager, og det vilde være en stor Modsigelse, om man vilde lade Grændsen bestaae med Hensyn til andre Sager, i Henseende til ordinaire Retsfager, men derimod have den i Henseende til Politiefager, uagtet Lovgivningens Anskuelse om disse 2 Slags Sager upaatvivlelig er den samme. Vi hve udtalt i vor Betænkning, og det vil upaatvivlelig ogsaa findes befoiet, hvad Udvalgets Majoritet har bemærket om, at der er et Forhold imellem den Arbeidskraft, en Domstol har, og Massen af de Forretninger, der henlægges under den, og at, dersom man vil lægge en forøget Masse af Sager ind under en Domstol, uden at give den en forøget Arbeidskraft, saa vil dette kun gaae ud over Retspleien, saa at Sagerne behandles langsommere eller mindre godt. Dette er et Synspunkt, som er vigtigt fra flere Sider. Det er vigtigt, forsaavidt Staten maa interessere sig for Rettens gode Pleie; men det er ogsaa vigtigt, med Hensyn til Spørgsmaalet om de Omkostninger, som den vil medføre. Udvalgets Majoritet har bestræbt sig for at møde de 2 Hovedgrunde, som kunne paaberaabes for den Anskuelse, som vi bestride, og vi haabe tilstrækkeligt at have begrundet den Maade, hvorpaa vi betragte denne Gjenstand. Det vil saaledes være blevet klart for det arede Thing, at Politiretssagerne have ingenlunde tidligere havt noget Fortrin for andre Retsfager med Hensyn til den Gjenstand, hvorom her er Spørgsmaal, forsaavidt angaaer Stillingen fra Lovgiverens Standpunkt til de almindelige Retsfager. Man har gjort opmærksom paa, hvorledes Forholdene stillede sig efter Frd. 25de Marts 1791. Det er meget sandt, der var ingen summa appellabilis til Amts-Overpolitieretterne; men da denne Anordning blev given, var der heller ingen summa appellabilis til de daværende Lands-

overretter, de daværende saakaldte Landsthing, og det var først ved Indstiftelsen af Lands-overretterne paa et senere Tidspunkt, at denne Begrændsning fandtes fornøden og fandtes rigtig, sandsynligviis af de Grunde, som jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa. Det vil vel ogsaa findes at være Noget, der ligger i Sagens Natur, at Spørgsmaalet stillede sig anderledes, saalænge man søgte Appel paa det tidligere Standpunkt, nemlig saaledes, at den traadte frem under Form af, at man forelagde Sagen for den locale Dyrighed og udbad sig dennes Resolution, istedetfor at man nu vil indbringe Sagen for den almindelige Over-Domstol, hvis Virketreds og hele Stilling i Forhold til Staten jo er grundforskjellig fra den, hvori de locale Dyrigheder staae. Det andet Punkt, hvorpaa de, der ere af modsat Mening, lægge Vægt, er det, at Procuratorer ikke maae møde i Politieretterne, som udenfor Kjøbenhavn ifkun beklædes af en eneste Dommer, og at man derfor har formeent, at der var Grund til at frigjøre Appellen paa en anden Maade, end den, der finder Sted, hvor Sagsførere give Møde. Vi have af Lovgivningen fremstillet, hvorledes disse 2 Momenter staae i Forhold til hinanden efter Lovgivningens Grundsatninger, og at Lovgivningen paa ingen Maade vedkjender sig den Anskuelse, at, fordi den underordnede Ret kun bestrides af een Dommer, og fordi der ikke maa møde Sagsførere, derfor skal ingen summa appellabilis finde Sted. Lvertimod, Lovgivningens Anskuelse er i den Henseende netop den modsatte, hvilket jeg mener, at de Exempler, der ere anførte Pg. 3 i Betænkningen, godtgjøre. Ligesom altsaa den Mening, som Udvalgets Majoritet har maattet erklære sig imod, ikke, seet fra Lovgivningens Standpunkt, finder nogen Støtte i den Omstændighed, at Procuratorer i disse Sager ikke maae give Møde i den underordnede Instans, saaledes tør man formene, at Lovgivningen fra andre Synspunkter indeholder saadanne Betyggelser, at de maae anses tilstrækkelige i Henseende til rene Bagatelsager, og det er, efter hvad jeg har bemærket, saadanne ubetydelige Sager, hvorom her ifkun er Tale. Man kan dog vist ikke overse de strenge Pligter, som Frdg. af 8de Marts 1799